

ספריי — אוצר החטים — ליאו באויטש

לקוטי שיחות

מכבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל

שנייאורסאהן

מליאבאויטש

ויקהיל

מתורגם ומעודכן לפי השיחות של לקוטי שיחות חלק טז

(תרגום חופשי)

ירצא לאור על ידי

"מכון לוי יצחק"

כפר חב"ד ב'

שנת חמישת אלפים שבע מאות שבועים ושמ שביראה
שנית הקראל

שנת המאה וחמשים להתקנות יהולא של פ"ק אדרמו"ר ה"ג זכה צדק נ"ע

לעלוי נשמת

ר' נח ב"ר משה הכהן ע"ה קונסיפולסקי

מניצולי השואה

נפטר כ"ז אדר ה'תשמ"ז

ת. ג. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י בנו

הרהורת ר' יעקב הכהן זוגתו מרתה שושנה שיחוי

ומשפחתם שיחוי קונסיפולסקי

(סידני, אוסטרליה)

* *

לעלוי נשמת

הרהורת ר' אבא הלוי

בן הרהורת ר' שולוב ר' יואל הלוי ע"ה לויין

נפטר ביום כ"ז אדר ה'תנש"א

ת. ג. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י בנו

הרהורת ר' שלום דובער זוגתו מרתה טוביה שיחוי

ומשפחתם שיחוי לויין

הו שותף בהפצת עניין "משיח ונואלה"!!!

להקדשות ולפרטים נוספים:

טל.: (323) 934-7095 (718) 753-6844

אימייל: info@torah4blind.org

For this and other books on Moshiach & Geulah, go to:

<http://www.torah4blind.org>

TO DEDICATE AN ISSUE IN HONOR OF A LOVED ONE, CALL (323) 934-7095

הכתובת לה衰ג השיחות באינטרנט:

<http://www.torah4blind.org>

atz), על המלחמות שיתרחשו בחלק ההוא של העולם, אשר הן מהסימנים המעידים שמתקרבת הגאולה האמיתית על ידי מישיח צדקו. ולאור ההתרחשויות והניסיונות שצוינו לעיל, צריכה להתחזק עוד יותר ההכרה, שהזמן של ההכנה הקדומה למילוי הבטחה "והייתה לה' המלוכה"¹, כאשר כל העמים יושוכנו ש"י"ש בעל הבית לבירה זו², והכרה זו תביא אותם "לקראן כולם בשם ה' לעבדו שכם אחד"³.

להביא את 777 הביתה!

כל מי שהיה ב-770 אי פעם, וזכר בודאי את שלל הקובצ'ים והעלונים המחולקים בכל ליל שבת קודש
כעת ניתן להשג את חלוקם ברשות האינטרנט, אצל' בבתי!
האטור מנוהל ע"י הרה"ת ר' יוסף-יצחק הלוי שגלוּב
וכתובותו: <http://www.moshiach.net/blind>
יהי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

ויקהָל

"לעמת" – "סמוך .. למלعلاה", ולהסביר, שכונת הפסוק "וקומה ברוחח חמש אמות לעמת קלעי החצר" היה, שוגבה "מסך שעיר ("למלعلاה") מקלעי החצר, ומודוע הוא מפרש "לעמת" – "CMDT", שפירוש זה "אין לו חבר" בתורה⁴?

יותר מכך: פירוש זה מתබל, לכארה, בהמשך הפסוקים, יותר מאשר הפירושCMDT. לפי הפירוש "סמוך .. למלعلاה" מובן מודוע יש הכרה בכתיבת המילים "לעמת קלעי החצר" – הן באות לספר מה היה גבשו של מסך שעיר החצר (గבשו ב"חמש אמות" יותר מן הקלעים), אבל לפי הפירושCMDT, שוגבה המסך היה שווה לגובה קלעי החצר, הרי המילים "לעמת קלעי החצר" מיתורות – כבר נאמר לפני כן בכתבורו "וקומה ברוחח חמש אמות", ומה מוסיפה העובדה שהואCMDT קלעי החצר", רשי' היה צריך לומר בקיצור: "לעמתCMDT".

א. **פירוש רשי' על "לעמת...," והשאלה עליון**

מן הפסוקCMDT "ומסך שעיר החצר..." ועשירים אמרה ארך וקומה ברוחח חמש אמות לעמת קלעי החצרCMDT רשי' את המילים "לעמת קלעי החצר".

מסבירים זאת המפרשים⁵: רשי' מתכוון להבהיר שימושיות המילה "לעמת"CMDT כאן איננה, כמשמעותה בדרך כלל, "CMDT" – כי כאן אי אפשר לפרש כך, שהרי "שער CMDT" לא היה "CMDT" קלעי החצר, אלא לצדדים – אלא משמעות מילה זו כאן היאCMDT".

אך צריך להבין: אם כוונת רשי' היא רק לבאר את המילה "לעמת", מודיעו הוא מצטט מן הפסוק גם את המילים "קלעי החצר", והוא אף חוויר עליו בפירוש עצמוCMDT "CMDT קלעי החצר", רשי' היה צריך לומר בקיצור: "לעמתCMDT"?CMDT

ב. **רשי' מפרש "לעמת" – "למלعلاה"?**

בנוסף לכך אין מובן:

יש בתורה מקומות נוספים שבהם אי אפשר לפרש את המילה "לעמת"CMDT במשמעות של CMDT – (א) "לעמת מהברתו", בפרשנות CMDT – תוצאה⁶, (ב) "לעמת העזה", בפרשנות ויקרא⁷, ושם מפרש רשי': "סמוך .. למלعلاה",CMDT

לפי זה צריך היה רשי' לפרש גם כאן כך:

(1) פרשנו לה, יה.

(2) ראה ראמ"ס, גוא וספר הוכרון כאן.

(3) ראה גם פרש' תרומה כה, כו.

(4) כת, כו.

(5) ג, ט.

ג. **לפי פירוש קודם של רשי',
הוא היה צריך לפרש כאן
"למלعلاה"**

קשהיא זו נעשית חמורה יותר לפי פירוש רשי' קודם, כדלהלן.
קיימת מחלוקת⁸ בין רבי יהודה לבין רבי יוסי לגבי גובה המזבח: רבי יהודה אומר שהפסוק⁹, "ושלש אמות קומתו" הוא – "דברים

(6) משא"כ בנוין – ראה פרש' יחזקאל מנה, ו/orה ג'כ פרש' שם מה, ג'. וראה מגדות חזקאל א, ב. וושׁה. וצע"ק בראם כאן, לא לזכותם לוגדיםכו ליפצת העצה וקול האופנים לעומתם", שהר' רשי' בפרש' "לעמת העצה" – "למלعلاה", כניל פפנום (דלא כברדר' ב' השరשים (ע' עמ' ט) שמספרש "לעמת העצה" – "לנכח העצה").

(7) זבחים נט, א.

(8) תרומה כה, א.

התוספות) משמעות המילים „לעומת קלעי החצר“ היא – גבוה יותר מ„קלעי החצר“¹⁵. וכן שלפני כן, בפרשת תרומה⁸, אנו רואים שרשוי מציין את שתי הדעות, של רבינו יהודה ושל רב יוסף, והרי שהוא היה צירק גם כאן, בפירושו על „לעומת קלעי החצר“, להביא את הפירוש „לעומת קלעי החצר“ – סמור .. למעלה“, המתאים לדעת רב יוסף שרשו מכךינה, בנוסף לכך שהוא מתאים לשון הפסוקים, כדלעיל¹⁶.

ד. לפי הפשט אפשר לומר שגבוה הקלעים חמש אמות

אך לאmittio של דבר אין זו קושיא כלל, כי כל הדיון שלילן איינו מתאים לדרכו של רש"י המפרש על פי פשטונו של מקרא: על הפסוק (בסוף פרשת תרומה⁷) „ארך החצר... וקומה חמיש אמות“ מפרש רש"י: „וקומה חמיש אמות, גובה מה;heightות החצר והוא רוחב הקלעים“. כמובן, למורות שלגביה גובה המובה מצין רש"י גם את דעת רב יוסף („גבחו פ"י שנים כארכו“), בכל זאת, לגבי „גובה מה;heightות החצר“, הוא אומר באופן סתום, שהוא „חמש אמות“.

הכרחי אפילו לומר, שלפי הפשט, אפילו לפי הபירוש שגבוה המובה היה עשר אמות¹⁷,

ככתבן“, ואילו רב יוסף מסיק (על ידי לימוד גיררה שוה לפ"י המילים „רבוע“, „רבוע“) מן המובה הפנימי⁹ – „מה להלן גבוח פ"י שניים כארכו אף כאן פ"י שנים כארכו“ – שגבוה המובה היה עשר אמות.

אמורת הגמרא¹⁰: „אמר לו רב בי יהודה .. אפשר כהן עומד על גבי המובה ועובדת בידיו וכל העם רואין אותו מבחוין“ (שהרי אם גובה המובה הוא עשר אמות, יוצא שהוא גבוח יותר מקלעי החצר, שבבינם חמש אמות). ענה לו רב יוסף, שהוא סבור, שגבוה הקלעים היה חמש עשרה אמות.

במסכת עירובין¹¹ אמרת הגמרא, שישעורו של פתח (לדעת חכמים) הוא „עשרים אמה (גביה) ברוחב עשר“. ושותלת הגמרא¹²: „יליפו (= ילמדו) מפתח שער החצר .. מה להלן חמיש ברוחב עשרים, אף כאן ברוחב עשרים“, ומשיבה בתירוץ השני – לפי גירסת בעלי התוספות¹³: „קלעים ט' אמה, וכי כתיב וקומה ברוחב ה' אמות – משפט קלעים ולמעלה“. ומוסבר ב„תוספות“, ששאלת השיעור גבוח של הפתח הוא „חמש אמות“ הגדירה היא על השיעור עשרים אמה של גובה הגדירה היא על השיעור עשרים אמה של גובה הפתח, שהרי רואים ממדות פתח החצר בלבד, ובתשובה מסיקה הגמרא, שגם גבוח של פתח החצר היה עשרים אמה¹⁴, וכוננות המילים „וקומה ברוחב חמיש אמות“ היא „משפט קלעים“, שבבינם לדעת רב יוסף היה מאשר הקלעים, כשלעצמו, כרלו. חמש עשרה אמות, כדלעיל.

יוצא אפוא, שלදעת רב יוסף (לפי

(15) ראה גם פ"י המלכ"ם ס"פ תרומה.

(16) אף שבעירובין שמסיק רשות שקשית הגמרא היא מוחבב הפחה וגריס בנסקנו, והוא משפט מובה ולמעלה" (дал' כפ"י התוס' הנ"ל) – מ"מ, מצד פירוש הכהנים מתאים יותר לפירוש כפ"י התוס' [ז' „וקומה ברוחב המשם לעמת קליי החצר“ פירוש – „והש אמות“ „משפט קלעים ולמעלה“] מלפרש דמש"ג, ורקמה גור חמיש אמות" היינו משבת מובה ולמעלה", שלא נזכר בקדאי [אלא שללאה" צרך לפרש כן – לפי התוס' – מיש"ט ס"פ תרומה, וקומה חמיש אמות" דדרינו, משפט מובה ולמעלה"].

(17) שם, יג.

(18) ההכרחה לה ע"ד הפשט – כי תיבת „רבוע“ מיותרת,

(*) משא"כ להמבואר רקמן ס"ד בדעת רש"י.

יציאת מצרים –

הרי זהו הזמן המתאים להפנות את מלא תושמת הלב אל הניסים והנפלאות שאירעו בימינו אלה, ביוםים הסמוכים לפורים שנה זו.

היו אלה ניסים גלוים לא רק לעם ישראל אלא גם לכל העמים, ועד ש„ראו כל אפסי ארץ“ – הכל ראו את הניסים שהתרחשו בתקופה זו.

... על פי התנאים הטבעיים של העולם היה צפוי, שתהיה זו לא רק הכרזת מלחמה וכיווץanza, אלא שהמלחמה תגרור לתוכה עמים רבים ותתלהת עד כדי מלחמת עולם ר"ל; אך בפועל, מעלה מדרך הטבע, לא זו בלבד שנמנעה מלחמת עולם, אלא שגם המלחמה שפרצה – שככה.

בשעה שכל הסינים הצביעו, שיש לצפות מלחמה קשה ולהכנין צבא גדול ואדיר, מצויד בכל-נשק ובבים ודוקא מהמתקדמים ביותר – הרי לאחר כל ההכנות, כפי שנוהג להיערך ללחמה ארוכה שאמורה להתמשך שבועות וחודשים – בא הניצחון בפועל בתוך זמן קצר ביותר! הניצחון היה כל כך מופלא, שהוא מנע לא רק שפיכות דמים הרבה בין אומות העולם (כפי שהחישו תחילתה), אלא הוא אף הביא לידי כך, שהאויב ישחרר, ובצורה טובה, חלק משבויי המלחמה ואילו חלק מלאה שנישבו בעבר.

... יתרה מזו: אלה הידועים את המתרחש „מאחוריו הקלעים“ – המודיעים לפרטיהם חסויים רבים שאינם מגיעיםידי פרסום – מшибגים עוד יותר וייתר את פלאי הניסים והנפלאות בזמן זהה, ביוםים האלה.

* * *

במשך השנה הזאת – עלי' נתנו יהודים את השם והסימן: „היה תהא שנת נפלאות ארינו“, ועוד קודם לכן, בסיוםה של השנה שעברה, שצווינה על-ידי יהודים בסימן: „היה תהא שנת ניסים“ – הודגש פעמים רבות הקשר לדברים שחוז"ל גלו מראש (בilkoot שמשמעות ישע"י רמז

א גוטן אופן, א טיל פון די מלחהה-געפאנגענע אונ אפילו א טיל פון די געפאנגענע פון פריער.

... אונ נאך מעד: די וועלכע "וועיסן וואס סטוט זיך אינעוויניק" – זיינען באקאנט מיט גאר א סך אינצלהיטן וועלכע דערגריכין ניט צו דער עפנטלעCKERיט – באגריפן א סך מערדעם ואונדער פון די נסים ונפלאות בזמנ ההזה בימים אלה.

* * *

במשך פון דעם יאר – אויף וועלכן אידן גיבן דעם נאמען אונ סיינן: "היה תھא שנת נפלאות אראנו", אונ נאך פאר דעם, ביימס סוף פון פארגאנגענעס יאר, באציגנט פון אידן מיטן סיינן "היה תھא שנת נסימ" – איז פיל מאל באטאָנט געווארן בנוגע וואס חז"ל האבן פאָראָיס געוזאגט (אין ילקוט שמעוני ישע"ר רמזוatzט) וועגן די מלוחמות וועלכע וועלן פאָראָקומווען אין יענען טיל פון וועלט, איז דאס זיינען פון די סייננים איז אַטְאָט קומט די גאולה האמיתית והשלימה דורך משיח צדקנו.

און איז אַגְּבָּלִיק פון די אויבנדערמאָנטע געשענישן אונ נסימ, דארף נאך שטָאָרְקָעָר וווערָן דער באָוֹאָסְטוּין, איז דאס איז די צִיְּתָן פון הַכְּנָה קרובה צו דער ערפֿילָוְנָג פון דער הבטהה "וְהִתְהַה לְהַמְּלוֹכָה", ווען אלע פעלקער ווען זיין אַיבָּעָרְצִיָּיגֶט אַז "יש בעל הבית לבירה זו"², אונ די אַנְעָרְקָעְנוּנָג וועט זיין ברענגען "לְקָרוֹא כּוֹלֵם בְּשֵׁם הַיְלָדָה שְׁכָם אֶחָד"³.

(מכתב קללי, כ"ה אדר תנש"א)

◆ ◆ ◆

בבאונו מיימי הפורים – ימים של ניסים שהראה הקב"ה "בימים ההם בזמן הזה", ובתקרבו אל חג הפסח – שבו אנו חוגגים את החג של "זמן חרותנו", ומודים לה' על הניסים והנפלאות שהראה בעת

(1) עובדי' א, כא.

(2) ראה ב"ר רפאל"ט.

(3) צפני' ג, ט. וראה רמב"ם הל' מלכים ספ"א.

ליקוי ויקהיל שיחות

ציריך לומר, שעובה מהוצאות החצר" היה "חמש אמות" בלבד¹⁹, והטעם לכך מובן בפשטות: לפ"ז דרך הפשט אין כלל הכרה שיה א Soror לראות את הכהן בעבודתו על המובח. ولكن מסבירים, "קומה ברוחב עשר אמות"? לפ"ז אמר רשי", שהפסוק בא לומר את הטיבה שבגללה ציריך היה גבשו של מסך שער החצר להיות "חמש אמות" (ולא יותר – כ"מ מסך פתח האחל²⁰) – כי מסך זה היה מוכחה להיות "כמדת קלעי החצר" – הפסוק מודגש שהמסך ב מהותו (ובמטרתו הדומה) הוא חלק מן הקלעים, וכן ציריך גבשו להיות בדיקתם כגביהם.

בקרך מתורצת בדרך אגב קושיא (בדרך הحلכה) המובהה ע"י רבותינו בעלי התוספות²¹: "אם לא היו גבוחים אלא חמיש אמות אם כן לא היהفتح השער גבוה כמו פתח היכל של בית עולם", ולפ"ז הם מפרשים שם שגבוחם של הקלעים בצד מורה (ובמיוחד כגביהם) היה עשרים אמה²².

ולפי הסברו של רשי", בפשטו של מקרה, אין קושיא זו קיימת מעיקרה, כי הפסוק עצמו מבהיר ואת בהוסיפו, "עלמת קלעי החצר": מסך שער החצר היה "חלק" מקלען החצר, בלי לצינן של איזה צד, ככלומר, הקלעים של החצר כולה היו וויים בגביהם, ומימילא גם לא היה השער בבחינת פתח ממש כמו פתח היכל²³.

ו. מחולקת ה"ראשונים" אם הדלת היא תנאי לחובת קביעת מזוזה

ההידוש שליליל, ש"מסך שער החצר" הוא ב מהותו חלק מן הקלעים, יוכהר יותר לפ"ז

(20) תרומה כו, לו. וברשי' שם: י' אמות.

(21) ס"פ תרומה.

(22) ולהעיר ג"כ מלישנא קמא שבפרש"ז עירובין שם.

(23) ובזה יוסוף ביאור ג"כ בפרש"ז ס"פ תרומה (שם).

יח' ואדניהם נהושות – לרבא אידי המפק שלא תאמר לא

נאמרו אידי נהושות אלא לעמודי הקלעים וכו'".

עלמת קלעי החצר" – כאשר יכול היה להיות כתוב בקיצור ובבירור: "קומה ברוחב עשר אמות"? שיה א Soror לראות את הכהן בעבודתו על המובח. וכך מסבירים, "קומה חמש אמות" כפשווטו, ולא לפ"ז דרך הלימוד בגדירה – לדעת רב"י יוסי – שהכוונה היא "משפט המובח ולמעלה".

וכך מובן, שגם לגבי גובה שער החצר אפשר לומר, שבדרך הפשט היה הגובה חמש אמות בלבד, לפי כל הփירושים¹⁹, ואפילו לפי הפירוש שיקומת המובח הייתה עשר אמות.

אך עדין קשה: אמנם, מבחינת תוכן העניין אין הכרה לפ"ז הפשט לומר, שלදעת רב"י יוסי, גובה שער החצר היה יותר מ"חמש אמות", אך מבחינת לשון הפסוקים ("עלמת קלעי החצר") ציריך היה לפרש ששער החצר היה נגובה בחמש אמות יותר מקלעי החצר, כדלעיל?

ה. לפי הפשט שער החצר הוא חלק מן הקלעים

ההסבר לכך הוא: רשי" מתעככ על המילים "עלמת קלעי החצר", כי שלוש מיללים אלו הן מיותרות, לכוארה: אף אם נפרש, כדלעיל, שהכוונה היא ל"חמש אמות" יותר מגובה הקלעים, עדין אין מובן: מדוע צריכה התורה לציין את הגובה בדרך ארוכה – "חמש אמות

שהרי כבר נאמר גפ"ז, חמיש אמות ארך וחמש אמות רוחב; ועוד"ז מש"ג (תזכוה, ל, ב) במצוות בפנימי "אמנה ארכו ואמנה רוחבו (אה"כ רבונו גו)" [משא"כ מש"ג (שם כה, ט) אצל הHorshon, רביע ידי גו] (אה"כ) רוחת ארכו ורוחת רוחבו²⁴.

(19) ולח"ר, שבבריתא ודלאכת המשכן (פ"ה) סתם דגובה הקלעים, וכן דפתח החצר, היא רק חמיש אמות, אף שפסק (שם ספ"א) קר"ז יוסי שגובה המבוח י' אמות. זוגם בהביאו דבריו ר' יוסי לרפ"ז (גירס ר' יוסי) מה משכנן עשר אמות אוף מזכה עשר אמות" בין הרים (שבש"ס ובחים נט, סע"ב) "קלעים ט"ו". ואהא תוד"ה ואומר שם:

הוספה

בשורת הגאולה

י'.

קומענדיק פון די ימי הפורים – טאג פון נסימ, וואס דער אויבערשטער האט באויזן "ביבים ההם בזמן הזה", אונ דערנונגערנדיק זיך צו חג הפסח – ווען מיר פראווען דעם יומ-טוב פון "זמן חרוטנו" אונ מיר דענקען דעם אויבערשטן פאר די ניסים ונפלאות וועלכע ער האט באויזן בי' יציאת מצרים –

אייז איצט די פאסיקע צייט צו ציינן די פולע אויפמער��ואמקייט אויף די נסים ונפלאות וועלכע האבן פאסירט נאענט צו דעם היינטיכון פורמים. דאס זייןגען געוווען נסים גלוים אפענע נסימ, ניט נאר פאר אידן, נאר אויך פאר אלע פעלקער, בי' אונ "ראו כל אפסי ארץ", אלע האבן געוזען די גרויסע נסים וואס זייןגען פֿאָרגעַקּוּמָעָן אין דעם זמן.

... לoitet די נאטירלעכע אומשטענדן אין דער וועלט, האט עס געהאלטן ערביי, אzo עס זאל זיין ניט נאר א מלחה ערקלערכונג א.ז.ו. נאר אzo די מלחה זאל אריינציגען מעערערע פעלקער אונ זיך צעפלאקרען אין א וועלט-קריג, ר'ל – אונ למעלעה מדרך הטע הרגיל, אייז ניט בלוייז אויסגעטען געוווארן א וועלט-מלחמה, נאר אויך די שווין אַנְגַּעַחֲוִיבָעָנָה מִלְחָמָה אֵינוֹ אַיִּנְגַּעַשְׁטִילֶת גַּעֲוָאָרֶן.

בעת אלע סימנים האבן געוויזן, אzo מ'דארף דערווארטן א שועערע מלחה, אונ צוגרייטן א גאר גרויסע ארמי מיט א סך קליזיין אונ דוקא פון די ניעיסטע, אונ נאר די אלע צוגרייטונגען ווי איז דער סדר ווען מ'גראיט זיך צו א לאנגער מלחה, וואס דארף דויערן וואכן, חדשים – אייז דער נצחון געקומען אין גאר א קורצער צייט!

דער נצחון אייז געוווען איזו וואנדערלעך, אzo ער האט ניט נאר פארמייטן א סך שפיקות דמים צוישן אומות העולם (ווי מ'האט מורה געהאָט), נאר האט געבראָט דערצו, אzo ער שונא זאל באפריען, אין

שיהות **ויקהָל** **לקוטי**
תהיה תלואה בדلت, שטורתה לא לאפשר
כניסה ויציאה.

๔. לדעת רשיי: מטרת הדלת היא סגירה

וכאן רואים מהי שיטת רשיי בפירושו על התורה, לפי פושטו של מקרא, בענין זה: רשיי מסביר ש"מסך שער החצר" היה חייב להיות "כ��ת קלעי החצר", כי, כدلעיל, הוא היה במחותו חלק מן הקലעים. לעומת, כשם שמהות הקלעים היא סתוםה³⁰, כך גם מטרת "מסך שער החצר" היא סתוםה, ולא מ"פתח" (שuner) החצר³¹, כפי שמתבטה בשמו, "מסך" – "לשון מגין"³².

מכך מובן גם לגבי מהותה של דלת, כי "מסך שער החצר" הוא במקום דלת, כמו בואר בתשובה רבבי אברהם בן הרמב"ם, שלי' שיטת רשיי מטרת סגירה, ולא פתיחה. זאת גם בהתאם לשיטת רשיי בפירושו על הנמרא³³, שם הוא סובר שגמفتح ביל' דלת, כי פתיחת הדלת מאפשרת את הכניטה בחיב במוצה, כפי שהוסבירה שיטה זו לעיל, שהדלת אינה חלק מן הפתח.

(30) ראה פרשיי תרומה (שם, יג): לא היו סתוםים כולם בקלעים כו'.

(31) במדרג ג.כו. נשא ג.כו.

(32) (33) ברכבת אברהם סמ"א (אלא שם קאי לשיטת הרמב"ם). ובביאור הרשיי פערלא להסכמה"ר רס"ג מ"ע ח' (במליאים ס"ג) הרבה להסביר על תשובה הרמב"ם ורא"ב בן הרמב"ם, עי"ש.

(34) עי"ג"ב פרשיי וירא יט, ט"יא: "הדלת – דלת הסובבת לנגייל ולפתחות. פתח – הוא החל שבו נכנסי וכויאין".

(35) בסוגיא דמנחות לנו, א ("ריש גלוות כ") – מודפסת "תלי דש ברשא" דקאי על ה"סיפין", ולדעת הרמב"ם צרך לקבוע תחיללה (לא רק ה"סיפין", אלא גם הדלות. ראה תשובה הרמב"ם שם – כתפורש בב"ז יו"ד שם) וכמיון שרשיי וכו' חולקים לעלו כו. ולהעיר, דברצען לרמב"ם שם ציין לשבת לב. ב. והרי רשיי מפרש שם: "כמתחרת, שאין לה פצחין כו".

הסביר על מחולקת "ראשוני" לגבי חובת מוועזה:

בין התנאים המחייבים בית בקביעת מוועזה, מונה הרמב"ם²⁴ את התנאי: "והיו לו דלתות". ואילו הראב"ד²⁵ סובר, וכך גם דעתם של עוד "ראשונים"²⁶, שגמفتح ללא דלת חייב במוצה.

אפשר להסביר שמחולקתם תלואה בהגדרת מהותה של דלת: (א) דלת היא החל מן השער, שמהותו פתיחה – כניסה ויציאה²⁷, (ב) דלת היא מהותה בפני עצמה – טנורה. ללא הדלת היה החלל פתוח תמיד, והדלת סותמה אותן.

מן ההבדל בין שתי ההגדרות נובעות תוצאות מעשית לגבי חובת מוועזה: אם סוברים שהדלת היא החל מן השער, ומהותה פתיחה, סביר לומר, שהוחבת המוצה (החללה על מקום הכניטה²⁸ – והיכיודה²⁹ – של הבית) חלה רק כאשר הפתח הוא גיגל ומושלם, כדי שלא דלת, כי פתיחת הדלת מאפשרת את הכניטה בבית.

אך אם אומרים, שהוחבת הדלת היא סתוםת החל הפתח, אין מקום לומר שהוחבת מוצה בפתח וושער הבית (מקום הכניטה וחיציאה)

(24) הל' מוועזה רפי'. וראה גם שם סה"ה.

(25) הל' מוועזה שם.

(26) רא"ש הל' מוועזה ס"ת. וראה בי' יו"ד סרפיי (די' בית שאנו מקורה (ה')).

(27) כי ביל' דלת לא נקרא "שער", כי"א, "פתח" (תשובה הרמב"ם – נתקה בכ"ט הל' מוועזה שם ה"ג, ב"ז שם). בסנסן אחר: "שער" הוא חלק החותם וחלק המשמש גם לנכינה ויציאה; "פתח" (ביל' דלת) הוא רק חלל – פריצה בהחולות (הייך דכותר הבית). וראה צפ"ג מוחודית ז' (ו. רע"ב): דבלא דלחות אין עליו שם בית .. דורות הבית הוא נשלים בדורות .. ולכך סל לרביינו ולקמן בה' מוועזה רבית בא' דלחות פטור מן מוועזה כו'.

(28) ב"ביתך" – "דורך ביאתך" (ומא יא, ב. וש"ב).

(29) ראה ה"ג (רס, ב): פקדא למקיבע ב"ג מוועזה לתרעע' למחיי כל ב"ג נתיר מעס קב"ה כד נפק וכד עיל' ורא"ה שמרו צאך ובואר מעתה ועד עולם. שי"ע יו"ד טו"ס רפה: ה' שמרו צאתי וגוי.

ליקוטי	ויקהיל	שיעור	ויקהיל	שיעור
<p>בראות את ההתאמנה בין העניינים כפי שהם בדרך הפשט וההלך וכפי שהם מתבאים בתורת הקבלה והחסידות, וזאת בנוסף לכך שבפירושה בולט הכלל, שרש"י עצמו מצינו⁵⁰, "ואני לא באתי אלא לפshootו של מקראי".</p> <p>(משיחת ש"פ ויקהיל תשכ"ה).</p>	<p>יב. המופלאות שבפירוש רש"י</p> <p>כאן רואים שוב את המופלאות של פירוש רש"י על התורה, שמשמעות קוצר של רש"י, שנראה במבט ראשון כביאור פשוט, אפשר ללמוד „ענינים מופלאים“⁴⁹ גם בקשר לפסקי הלכה, וכי שפירוש זה על התורה מתאים לשיטת רש"י בפירושו על הגمرا, וכן אפשר</p>	<p>של גילוי אלקות, וכן עולם הבריאה הוא עולם שרובי טוב, ועולם היצירה הוא לפחות מהצהה על מהצהה.⁴¹</p> <p>אבל בעולם העשיה ההעלם הוא מוחלט. והוא „עולם הקלייפות והסיטרא-אהרא“, כל מעשה עולם הזה קשים ורעים ורשיים וגבורים בו⁴³ – וכן מוגשת בעולם העשיה, עולם הפשט, בעיקר פועלות ההסתור של ספירת המלכות,⁴⁴</p>	<p>השאלה של לעיל אודות מהותה של דלת בחילוק ההלכה שבתורה, קיימת גם לגבי עניינה של דלת, כפי שהוא מבואר בחילוק הסוד שבתורה:</p> <p>„דלת“ בפנימיות העניינים היא „ספרית המלכות“,³⁶ כי ספירת המלכות היא המקשרת בין עולם האצלות לבין העולמות של מלטה ואצלות (ובכלל – בין עולם לעולם שמתחתיו) – ובספרית המלכות יש שני עניינים: (א) ספרית המלכות מוסתריה את הספרות שמעליה, וכן היא נראית „ים“, ובאמצעות הסתורה (ב) מוריידה ספרית המלכות למלטה את האור של עולם האצלות, ומגלה אותו בעולמות הנוגדים יותר, ו מבחינה זו היא נראית „ארץ“.³⁷</p> <p>וכאן מתעוררת השאלה: מהו עיקרה של ספרית המלכות – עניין הסתורה או עניין הגילוי שבבה ואבמצועתה.³⁸</p> <p>התשובה לכך לפי פירוש רש"י היא: „לעמת קלעי החצר – כמדת קלעי החצר“: לפי (דרך הלימוד של) עולם השפט – עולם הנשיה³⁹ – מהותו של המסקן⁴⁰ – ה„דלת“ – מהותה של ספרית המלכות, היא כמאות הקלעים – הסתורה וסתימה:</p> <p>אמנם, גם בעולמות בריאה ויצירה משפייע הгалלם של ספרית המלכות – וכן אין האור האלקרי מair בהם כל-כך בגלי כמו באצלות, עולם האחדות – אך ככל זאת, יש בהם עניין</p>	<p>ההסתורה של ספרית המלכות</p> <p>– הדלת</p>

(50) בראשית ג. ח. שם, כד.

(49) לשון השל"ה במס' שבועות שלו (קפא, א).

לזכות

ב"ק אדוננו מזרכז ורבינן מלך המשיח

ויה"ר שע"י קיום הוראת

ב"ק אדמור"ר מלך המשיח (שיעור ב' ניסן ה'תשמ"ח)

להכרייז יוזי, קיימים הבתותו החק,

שההכרזה תפעל ב'ב'יאת דוד מלכא מושיחא'

יהי אדוננו מזרכז ורבינן מלך המשיח
לנצח ועד

(41) ע"ח שמ"ח רפ"ג. וראה שם שמ"ז פ"ד ובהגנה.

(42) תניא פ"ג.

(43) תניא שם ופ"ד – מע"ח שער מ"ב ספ"ד.

(44) ראה סידור שער המילה (קמה, טע"ג. קמ"ט, ב).

(45) אה"ת לך (כרך ד') תשיט, א.

(46) קהילת ז, ז.

(47) מדרות פ"ב מג.

(48) נסמן בלק"ש חט"י ע' 264 הערכה.

(49) וורי גם מסך עניין העולם מלכות – ראה אה"ת שם: והוא עניין המסקן כי.

(36) מא"א וקה"י בערךו.

(37) לפק"ת זי, ב. וככ"מ.

(38) ועיין בה (בנוגע בuning העניינים בדלת) אה"ת הנוכה

שכח, ב. המשך תער"ב פקי"ב.

(39) נסמן בלק"ש חט"י ע' 264 הערכה.

(40) וורי גם מסך עניין העולם מלכות – ראה אה"ת שם: והוא עניין המסקן כי.